

PIIA SILLANPÄÄ

SISÄLTÄ RIKKI

Sisältä Rikki

Kiitos perheelleni ja läheisilleni.

Te jaksoitte uskoa minuun koko kirjoituksen aikana.

Ilman Katri Räsästä ja Antero Niemistä tätä tarinaa en olisi koskaan aloittanut ja kirjoittanut loppuun asti.

Lukihäiriöstäni huolimatta minä tein kirjan.

sivu 299 "Hyvin hiljaa" Petter Hjalmar Ohls

Piia Sillanpää

Sisältä Rikki

© 2022 **Piia Sillanpää**

Taitto: **Antero Nieminen**

Kannen kuva: **Jurij Milonoff**

Kustantaja: *BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi*

Valmistaja: *Books on Demand, Norderstedt, Saksa*

ISBN: **978-952-80-6497-8**

Prologi

Kuulin isäni huutavan ja paiskovan tavaroita keittiössä. Äitini oli aivan hiljaa. Hetkittäin meuhkaaminen laantui, kunnes äänenvoimakkuus nousi ja jotakin räsähti sirpaleiksi. Tiesin jonkin tavarän menneen jälleen rikki. Pelkäsin eniten, että isäni löisi äitiäni. Ulko-ovi kävi ja pamahti uudelleen ja uudelleen. Huoneen ikkunalasi värähti oven paukkeesta. Ovi oli ollut rikki jo kuukausia. Sään vaihtelut olivat turvottaneet oven ja lukko ei toiminut kunnolla. Kello lähenei puolta yötä ja päätin, että jos isäni menisi auton rattiin, niin varmasti soittaisin poliisille. Olin jo kerran aikaisemmin tehnyt niin. En tiennyt, kuinka paljon isäni oli kaatanut alkoholia kurkustaan alas, mutta kotona haisi sen verran alkoholilta, että tiesin ettei juominen ollut jäänyt yhteen ainoaan juomaan tänäkään iltana.

Jäin odottamaan mitä tapahtuisi. Kauempaa kuului hiljaisia askeleita ja päätin äitini menevän makuuhuoneeseen. Isäni tuli hetken päästä takaisin sisälle, mumisten itsekseen ja hänen askeleensa vaimenivat, hetki hetkeltä. Hän oli menossa nukkumaan. En tiedä menikö isäni äitini viereen vai jäikö hän jälleen sohvalle nukkumaan.

Katsoin puhelimen näytöstä kelloa ja kuuntelin hiljaisuutta samalla odottaen koko ajan pahinta.

1.

Katsoin Janin hämmentynyttä ilmettä. Hänen koko olemus oli surkea. Jani oli kuin piesty eläin, ilman näkyviä vammoja. Mies tärisi hallitsemattomasti. Hänen vaatteensa olivat kuin mutapainin jäljiltä.

”Kaikki on nyt hyvin”, hän kuiskasi käheästi.

Hänen äänensä katosi jo ennen kuin hän oli saanut edes ensimmäisen sanansa sanottua. Puheääni kuulosi samalta kuin silloin hän oli sairastanut pusutautia. Halusin uskoa häntä, mutta epäilin voisiko kaikki olla oikeasti hyvin. Miten se edes olisi mahdollista, kaiken tapahtuneen jälkeen. Eihän Jani tiennyt mitä täällä oli hetki sitten tapahtunut. Puhelin tärisi kädessäni hetken ennen kuin katsoin näyttöä. Istuin portaille ja nostin puhelimen korvalleni.

”Milla! Milla, oletko siellä?” Telle huusi hysteerisen kuuloisesti puhelimeen.

”Juu, täällä mä olen”, vastasin ääni väristen. Hetkeen emme sanoneet sanaakaan, vaan kuuntelimme toistemme niiskutusta ja katkonaista hengitystä.

”Telle, onko sulla kaikki hyvin?” kysyin huolestuneena. Kylmiä värähdyksiä kulki edestakaisin kehoistani. Ihokarvani nousivat ylös ja huomasin alkavani täriseään.

”Oletko missä?” Telle kysyi huolestuneena ja jätti vastaamatta kysymykseeni.

”Kotona. Istun portailla ja Jani on vihdoin kanssani.”

Sisareni huokaisi helpotuksesta.

”Tiedätkö missä äiti on?” kysyin nopeasti.

”Olemme juuri tulossa kotiin. Nähdään kohta”, hän vastasi ja lopetti puhelun, ilman hyvästejä.

Jani oli tupakoimassa sivummalla ja katseli joelle päin. Hän tuli luokseni vaivihkaa ja laittoi tupakkansa tuhkakuppiin. Jani ojensi haisevan astian minulle. Tiputin jo sammuneen tupakanlopun lasipurkkiin.

Tänä vuonna syksy oli ollut tuulinen ja sateinen.

Nurmikoilla vesipisarat näyttivät lasihelmiltä. Lehtikotilot olivat ilmestyneet kuin tyhjästä sateen pölyssä ja ne mönkivät puista pudonneiden vaahteranlehtien seassa. Jani otti kädestäni kiinni ja veti minut seisomaan. Menimme sisälle odottamaan Telleä ja äitiä. Jani kävi vaihtamassa puhtaat vaatteet päälleen, ja minä olin juuri antamassa koirille myöhässä olevan iltaruuan, kun Telle tuli äitimme kanssa kotiin.

Katsoin tiukasti Telleä ja kuiskasin hänelle.

”Miksi sä itket?”

”Isä on kuollut”, Telle sanoi ja katsoi minua itkuisilla silmillään.

”Minä tiedän sen”, sanoin ääni rahisten. Minun oli vaikeaa sanoa sen enempää.

Äiti katsoi pienen hetken ajan minua. Nopeasti hän käänsi päätään kuin salatakseen minulta tuskan, jota hän nyt koki. Minusta tuntui, että hän olisi halunnut vajota keittiön lattialle huutamaan. Äiti vain istui hiljaa paikoillaan ja tuijotti ulos ikkunasta.

Jani laittoi teeveden kiehumaan. Minä seisoi ahdistuneena paikoillani, osaamatta tehdä tai sanoa yhtään mitään.

Telle pyyhki kyyneleet paidanhihaansa ja niiskutti.

Lopulta en osannut tehdä muuta kuin poistua vähin äänin paikalta. Menin kohti ulko-ovea ja Jani seurasi koirien kanssa. Sytytin tupakkani nojaten terassin heiluvaan kaiteeseen. Jani katsoi minua huolestuneena. Käänsin katseeni pois hänestä. Koirat katsoivat tielle päin korvan höröllään. Hiekkatieltä kuului vaimea auton ääni ja samassa auton valot osuivat pihaamme.

Koirat haukahtivat ja katsoivat vaativasti minua.

En jaksanut välittää karvaisista otuksista. Lopulta koirakolmikko juoksi auton viereen haukkumaan. Autosta nousi kaksi poliisia. Olin tavannut molemmat aikaisemmin. Minä olin oppinut pitämään Mauno Tamesta ja hänen työparistaan Inari Kustulasta.

He tervehtivät meitä totisena ja Inari jäi vielä silitämään koiria. Tukevahko poliisimies jäi odottamaan, että menisimme kaikki yhdessä sisälle. Jani ohjasi po-

liisit keittiötä kohti, jossa äiti ja Telle istui keittiön pöydän ääressä, höyryävät, mutta täysin koskemattomat teekupit edessään. Jäin seisomaan ja nojasin keittiön työtasoon. Jani istui äidin viereen. Pienen hiljaisuuden jälkeen poliisit aloittivat puhumisen. Yritin kuunnella tarkoin poliisien kertomusta iltaisesta auto-onnettomuudesta. En kuitenkaan ymmärtänyt heidän puheestaan paljoa. Tuntui, että heidän puheensa oli aivan liian nopeaa ja epäselvää. Kolari, renkaat, vesisade, ohi ajava rekka.

Aivan kuin jokainen sana olisi sanottu pikakelauksella venyttäen. Ajatukseni harhailivat ja mietin hetken, olisiko Jani voinut ollut mukana kolarissa? Katsoin Janiin päin, mutta hän väisti katseeni, yritin keskittää katseeni takaisin häneen.

”Missä sinä olit onnettomuuden aikana?” mies kysyi ja minä havahduin hänen möreään ääneensä.

Räpyttelin vimmatusti silmiäni ja keskitin katsettani, mutta jokaisen kehot muuttuivat epämuodostuneiksi. Huone tuntui keinuvan ja suurenevan. Tunsin

itseni niin pieneksi, ylisuudessa huoneessa. Minun oli yhä vaikeampaa saada selvää ympärillä tapahtuvista asioista, puhe kuulosti alkukantaiselta örinältä. Tuskin olo vain paheni ja korvissani vinkui kivuliaasti. Vajosin johonkin pehmeään ja lämpimään. Kaikki tuskaisuus hävisi ja tunsin kelluvani jossakin lämpimässä ja pehmeässä. Minulla oli epätodellisen rauhallinen ja turvallinen olo.

Yllättäen vartaloni kouristeli ja huonovointisuuteni palasi. Raotin varovaisesti silmiäni ja minä näin äitini hätääntyneen ilmeen yläpuolellani. Suljin silmäni ja toivoin palaavani siihen hyvään olotilaan, missä olin ollut vain hetki sitten. Nimeäni toistettiin uudestaan ja uudestaan. Minun oli pakko lopulta aukaista silmät ja sanottava jotakin.

”Kaikki hyvin, vähän huono olo vain”, totesin.

Jani auttoi minua nousemaan lattialta ja talutti minut sänkyymme.

Äitini ojensi minulle vesilasin ja pyysi minua leppäämään. Yritin sanoa vastaan, mutta tällä kertaa suljin suuni.

2.

En tiedä, kuinka kauan olin nukkunut, mutta herätessäni oli jo aivan valoisaa. Kirkkaat auringonsäteet saivat silmäni kirvelemään ja siirsin käteni silmiäni suojaksi. Jani nukkui selin minuun päin. Kuulin hänen rauhallisen hengityksensä. En uskaltanut nousta ylös, etten vain herättäisi Jania. Yksi koirista tapitti minua sängyn vieressä pää kallellaan. Jäin makaamaan sänkyyn ja katselin puista paneelikattoa. Olimme aikoinaan Janin kanssa katselleet yhdessä paneelikaton kuviota ja keksineet kuvioista eri hahmoja. Siitä oli jo useampi vuosi aikaa.

Me olimme tutustuneet jo ala-asteella ja ystävytemme vaihtui lopulta yläasteella ihastukseen. Lopulta löysimme toisemme aina samasta paikasta. Jani oli jo silloin komea, suloinen. Hänen ruskeat silmänsä hurmasivat monet tytöt. Myös minut. Jani oli rehellis-

nen ja huumorintajuinen. Yhtenä iltana kaikki muuttui, kun uskalsin suudella Jania.

Silloin tiesin, että tästä saattaisi tulla jotakin hienoa ja erityistä.

Nyt mikään ei olisi samoin, niin kuin ennen. Kyyneleet valuivat poskilleni muistaessani eilisen illan. Toivoin kaiken olevan vain jotakin sekavaa pahaa unta, mutta tiesin ettei niin nyt ollut. Ei tällä kerralla.

Sängyn reunalle laskeutui koiran kuono ja kuului vaimea piip-ääni. Minun olisi lopulta noustava sängystä sillä koirat pyysivät päästä ulos. Eilinen syksyinen ja sateinen sää oli muuttunut keväisemmäksi uneni aikana. Ulkona oli lämmintä ja taivas oli pilvetön. Hörpin isosta mukista kahvia ja istuin takapihan portailla, samalla katselin koirien touhuamista.

Collieni Nana, ainainen vauvani, juoksenteli ympäri pihaa keppi suussaan. Mitä isompi keppi, sillä oli, niin sen ylpeämpi koirani oli. Nanan turkki oli aina ollut tuuhea ja kauniin ruskea valkein merkein.

Saksanpaimenkoira Donna leikkiä maahan tippuneilla vaahteran lehdillä. Donna oli narttukoiraksi isokokoinen. Monet vieraat ihmiset säikkyivät koiraa sen koon ja tumman värin johdosta.

Suomenajokoirani Ulpu jolkotteli ympäriinsä kuono maassa, haistellen. Kuulin kuinka takanani aukesi ovi ja askeleista päättelin tulijan. Telle tuli viereeni istumaan ja painoi päänsä olkapäälleni. Kevyt shampooon tuoksu leijaili nenääni Tellen hiuksista. Hän hyräili tuttua laulua. Siskollani oli tapana hyräillä sitä aina, kun me olimme kahden. Hyräily sai minut sulkemaan silmäni. Tunsin auringon lämmön kasvoillani ja kevyen tuulen henkäyksen, mutta kuitenkin syksyisen hennon kirpeyden. Olen aina pitänyt syksyn viiheydestä ja siitä raikkaasta tuoksusta. Iltaisin pimeys oli jollakin tapaa lumoavaa. Tähdetkin näkyivät useasti kirkkaina yötaivaalla. Me Tellen kanssa olimme luonteeltamme kuin yö ja päivä. Ehkä juuri siksi meidän sisarussuhteemme olikin niin räiskyvä ja tulinen.

Elämänmakuinen tarina Millan elämän myrskyistä ja elämänkamppailuista, toisten ihmisten toiveiden täyttämiseksi. Tarina kuvaa naisen kasvua elämän vaatiessa häntä nykymaailman mukaiseksi. Aina oman itsensä löytämiseen ja tunteiden hyväksymiseen asti

BoD

9 789528 064978